

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 10.

Extraordinair Session.

10de Møde.

Mandagen den 27de August.

(Fortf.)

B. Christensen: Ja, jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler i Spørgsmaal som det, han fremsatte som utvivlsomt, at nemlig et hvert nyt Ministerium nødvendigvis eller absolut maatte danne sig paa Grundlaget af Politiken efter Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Det Spørgsmaal foreligger ikke. Men det er dog velbekendt, at langtfra Alle vilde udtale det med den Bestemthed, som det navnlig fra den ærede sidste Talers Mund har frap- peret mig at høre det. Det er mere for at gjøre en nærmere faktisk Bemærkning, at jeg vil tage til orde. Både den ærede sidste Taler og den ærede Taler for Kjøbenhavn (Madvig), der tidligere havde Ordet, argumen- tere mod Modstand mod den nærværende Sag- derfra, at de formene, at det foreliggende Lov- forslag selv har betegnet, at Modstand først burde fremtræde ved Spørgsmaalet om, naar det skulde tillægges Gyldighed, naar det skulde træde i Kraft. Jeg troer, at det grunder sig paa en Misforstaaelse. Tilblivelsen af denne Bestemmelse i den indskrænkede Grundlov hid- rører fra det meget naturlige Duffe at gaae til det Øverste af Indrømmelse, altsaa opstille det saaledes, at man vilde nøies med idets- mindste at betinge sig, at man, før man votes- rede over Ikrafttrædelsen, maatte kjende den paatænkte Fællesforfatning; men man var aaben- bart meget langt fra derved at ville have ude- lukket et tidligere Bekendtskab dertil. Det er heller ikke en Tilfældighed, som den ærede Ta-

ler fra Kjøbenhavn (Madvig) har sagt, idets- mindste ikke en Tilfældighed uden Bægt for Sagens hele Stilling, at vi kjende denne Fælles- forfatning. Ikke blot maatte, saa længe vi ikke kjendte den, Haabet om, at det vilde være en taalelig Forfatning, der vilde blive os fore- lagt, være tilstede; men det var tillige natu- ligt, at vi maatte finde os anderledes stemte ved den senere, end ved den tidligere Afgjø- relse, efterat det var lykket os at bringe en anden Regjering, til hvilken vi med Føie satte større og bedre Forhaabning, til Røret, og efterat vi i Modsetning til denne Forhaabning- saae denne Regjering begynde med Rigsraads- forhandlinger, ud over hvilke det synes vanske- ligt at kunne komme, skjøndt jeg atter hører min ærede Nabo (Lehmann) idag tale om, at vi paa et senere Stadium skulle kunne regne paa en Frihed til at underhandle med Mini- steriet om denne Fællesforfatning, hvoraf han endogsaa lover sig Frugter. Ja, Friheden til at underhandle have vi vistnok; men en Fri- hed, der kun gaaer ud paa sagre Ord, der maaskee kunne være meget vel meente, men efter al Sandsynlighed vil være mindre rig paa virkelige Frugter, er Alt, hvad jeg seer. Den ærede Taler har advaret imod den Modstand, her gjøres, ved atter idag, ligesom en foregaa- ende æret Taler (Madvig), at henvisse til Ud- sigten til ulovlige Midlers Anvendelse for at tilintetgjøre vor grundlovmæssige Frihed; men han glemmer ved at henvisse til, ved at advare for denne Veie, at hvor der har kunnet findes Mænd til at gaae slige ulovlige Bete, har der ikke fiddet Tyrster, som vor, paa Thronen.

Madvig: Jeg troer, at det hverken var den 2den Landstingsmand for 10de Kreds